

Imé napok jönnek, ezt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. Amos 8, 11.

Pusztai magányban.

Máté 4, 1.

Jézus, a nagy Vándor, szédítően magányos pusztában ül. Lelke messze száll fel, gondolatai egy új világ palánkjai körül járnak. Isten országa. Apostoli hírnökök, megváltott, boldog lelkek. Ezeket látja, ezekkel barátokozik.

A környezet kilátástalan. Itt-ott egy vad sompolyog el mellette. Mégis égi virágok lágy illata lengi körül, ébredező remények kapnak lábra. Jézus boldogan készül nagy feladatára: a bűn rabláncai-ból feloldozni, megmenteni, megtartani a benne bizókat.

Isten az Ó bajnokait pusztában készíti el. Kilátástalan környezet, bizonytalan jövő igen alkalmas terep a kiképzésre.

Itt tart most Istennek népe. Elhagyottságában ül és ugyan még egyrészt ott cseng füleiben az égi szó: „Az én szerelmes Fiam!” — szemei látják az alárebbező galambot, boldog, eseménydús, győzelemittas napokat, de már a „Lélektől készítve”, máris pusztába ragadtatott, ahol fékevesztett kiáltásaira csak a sziklákról lehulló tópa visszhang, vagy vadállatok ordítása a felelet.

Hová jutottunk? Mi minden gélat elhengerlő, hatalmas Isten-

ország-folyamat reméltünk mindig, melynek semmi hatalom nem áll ellene és íme! — hol a víz? Merre csobognak üde hullámai? Pusztá a hely, ahova a Lélektől viteltünk.

VÁRPALOTAI JELENET.

Egyesek riadtan menekültek vissza. Zajosabb, lüktetőbb társaságot áhítottak. Megtalálták. Többben követtek példáikat, de hangjuk elhagyott mederben kutató ijesztő kiáltozóként zavarja a pusztai csendet.

Csend. Az éji homályban titkos árnyak suhannak el mellettük. Egyenkint füllünkbe súgják: „Mi ez? Mi ez?” „Elhagyott titeket az Isten?” „Emlékeztek méltatlanságaitokra.” „A régi idő csak emlékek. Emlék?! Ábránd!”

Csend. Fájdalmas nyögések. Fogadkozások. Sírás. Erőlködések. Szabadkozások. Hűtlen visszavonulások napirenden.

A Folyam merré jár? Hol jönnek felébredtek csoportosan? Hol zúg a Lélek szele? Hol gyógyulnak százával a betegek? Minderre válasz: hatalmas sóhaj, néhány kiáltó szó, Vadállatok Bömbölése és újból csend...

Pusztai magányban! Vadmagányban lenni, ahol nincs másunk, csak az Ég: tűző napjával, visszabámuló milliárd csillagával; a talaj sívár, a terep életveszélyes; szomszédaink: jajgató bajtársak vagy vérszomjas vadállatok...

Pusztai magányban, ahol nincs egyetlen Forrás: bátorító, vígasztaló hang; falatnyi kenyér; biztos életjel, melyből reménységünk táplálkozna. Ide hozott ki minket a Lélek! A Lélek, Aki először megmótt minden jóval, pazar

kecsegtetésekkel jövőnkre vonatkoznak! A Lélek, aki féltékeny reánk, látta elkapatottságunkat és kacérkodásunkat; minden nyugalágunkat és reánk váró veszedelmet, — elragadott pusztá helyre, hogy kínoz hiányok, lázás egyedülállt, sikertelen erőlködések gyötrelmekemencéjében sajtoljon ki szívünkéből minden halálos nedvet.

Az idő nehezen telik. Napok esztendőkknek tűnnek fel. Füleinket a földhöz tapasztjuk: „Mikor lesz hallható ismét a dübörgő áradat közeledése?”

— Semmi nesz.

Csend. Szellő sem fujdogál.

Mégis csodamunka mégis végebe, Egreemelt szemek lázban égnek, cserepess ajkak ígéret-fóhászt rebegnek: „Uram, mindenről lemondok Teérre!” Titkos szálak szakadnak el, melyekről emberek nem tudtak. Pedig halálosak voltak.

Megjelenik a Kísértő! Felkínálja hazug portékáit: Béke, jó lét, hírnév. Kinek kell? Vége lesz a pusztai nyomorúságnak. Birtokosaira rózsásabb napok virradnak!

Ami jár.

Általánosan elterjedt rágalom, hogy a „szekták” pénzen veszik a híveket és így tudnak tagszaporulatot felmutatni. Erre föl egyesek, akik pénz utáni szomjukat le nem győzhetik, tényleg felvételre jelentkeznek busás honorárium reményében. Ime az alábbi eset.

Egyik községben a hívó gyülekezet pástorát egyik női tag kereste fel, aki súlyos családi helyzetükre való hivatkozással, sürgősen 500.— pengőt kért.

A prédikátor félreértette; kölcsönre gondolt és a kérést megnyugtatón igyekezett egy rövid időn belül beszerezhető segítésre nézve.

Hamarosan újabb tiszteletét tette a gyülekezet vezetőjénél, de hangja ekkor már sokkal követelebb volt, ami a prédikátor észlelőfőtte és a segélyt határozottan megtagadta.

Hazamenet panaszt tett a többi hívőnek, miszerint X. testvér nem adja meg a neki járó összeget.

— Igazán, — kérdezték — talán tartozik neked? Kölcsönt adtál neki?

Egyesek vesznek belőle. Nem egy Júdás indul neki a kietlen pusztának. Meguntla a nehéz napok terhét. Elindulnak, de egy szakadék mélyéről hangzik utolsó jajkiáltásuk. A Kísértő törbe csalta őket!

MEGHÍVÓ.

Különböző, halasztást nem tűrő, fontos ügyek megbeszélése és elintézése végett, kérjük a tanács tagjait, továbbá az összes prédikátor, missziómunkás és gyülekezet vezetésével megbízott testvéreket ez év november hó 3—4. napjain a budapesti gyülekezetben (Aréna-út 7.) tartani elhatározott összejövetelünkön megjelenni szíveskedjenek.

A tanácskozára jövő testvéreket szeretettel kérjük, hogy már 2-án este legyenek Budapesten, mert a 3-án délelőtt 9 órákor kezdődő tanácskozási előkészített tárgyalandó anyagok megkivánják a teljes együttlétet.

Köszönettel vennénk, ha kedves testvéreink előre tudósítanak minket érkezésükről, hogy az élelmezés és szállásolás ügyét ahhoz mérten irányíthatnánk.

Imádkozunk egymásért!

VEZETŐSÉG.

Jézust pusztába vitte a Lélek. Neki is nehéz napjai voltak. Minden komoly hívőre eljönnek a nehéz napok. Ha kedves gyermeke akarsz lenni Istennek, ha bajnokká akarsz válni, aki nemcsak küzd, hanem győz is, úgy ne csodáld keserű napjaidat: Isten szándéka meg végbe felelted.

De most az a kérdés, milyen a te felkészülésed erre a csodálatos átalakulásra? Ha a pusztai napokban kitartani akarsz, mondj le teljesen a világról, igényedről, rangodról, még jóságodról is, mert megnehezítik az átalakulási lehetőségét.

A pusztai állapotnak az Úr velé engedel. Akkor angyalok jönnek és énekelik:

„Kicsoda az, aki feljö a pusztából,
Mint a füstnek oszlopa?
Mirrhától és tömjéntől illatos; [től.]
A patikáriusnak minden jóillatú porá-
(Énekek 3. a.)

Testvérem, tarts ki! Már nem lehet hosszú az idő. Szemeid továbbra is felfelé tekintsenek, könnyeid, engedd, hadd peregjenek. Az Úr tudja, Ő ismeri az Ővéit. S. I.

— Dehogy adtam — felelte —, nem adtam semmit, de én nem kapom meg azt, ami jár.

— Dehát miféle pénz jár neked? — faggatták.

— Hát ami jár a megtérésért és csatlakozásért, a száz dollár.

— Mit beszélsz te! — ijedeztek — valaki téged alaposan rászédett, mert ez nem igaz. A hívők jutalmukat Istentől veszik.

— Ne beszéljetek nekem; akkor X. testvér becsapott titeket is, hiszen a tisztelendő úr mondotta, hogy azért szaporodnak így a hívők, mert 100 dollárt kap minden egyes új csatlakozó; így én is azért jöttem. Gondoltam, mindig milyen a vallásom, a pénz meg nagyot segít rajtunk; csak azt nem tudom, mi okból tartja vissza a prédikátor testvér.

Mindezt elképelve hallgatták útítársai és igyekeztek meggyőzni őriási tévedéséről: itt nem pénzen veszik a híveket és nem vallásuk megtagadására bírják rá, hanem büneik megbánására, az

Úr Jézushoz vezető útra hívjuk a lelküket, aki nem aranyon vagy ezüstön, sem száz dollárral vett meg minket, hanem az Ő drága Véréen a Golgothán.

Csodálkozva hallgatta mindezt és lelkében világosság támadt. Vagy faképnél hagyja ezeket az embereket, vagy be kell érnie Jézus vérenek vásárló erejével, nem a hívők, hanem Jézus Krisztus számára.

Azóta a lelkész úr is más belátásra jutott. Ma már tudja, hogy honnan fuj a Szél.

Es te, — kedves olvasóm — most mindt vélekedsz? S. Gy.

SÁRKÁNY GYŐZŐ testvér arra kéri az amerikai és honi rendelőket, hogy könyv, traktátus és levelezőlap, vagy bibliai falmondat, bibliai kocka stb. rendelésüket — bizonytalan lakócsereben való tekintettel — a legközelebbi lapra való értesítésig a Szövetségi Irodájá címén adják le: Tomi József, Budapest, VII., Aréna-út 68., IV. emelet 7.

Találkozunk!

Temettünk... Hűséges hitvest, szerető édesanyát, engedelmes gyermeket, kedves hittestvért és egy komoly üttörő harcost.

Sok ima hatolt fel a mennyei király székéhez: „Amennyiben megégyezik szent akarattal, Urunk, add vissza feleségem, a mi anyukánkat, gyermekünket, a mi kedves testvérnőnkét, a te hűséges szolgálóleányodat.“

Az Úr mást végzett...

Hat és fél éven át rendkívül sok szenvedést, küzdelmet, fáradozást, de örömet, békességet és igazi hűséget osztott meg velünk. Hat és fél évvel ezelőtt hangzott el ez az ének: „Ha öröm ér és ha fájdalom, felét magamra vállalom.“

Mindjárt menyegzőnk után a testvériség meghívására D. H. közösségbe mentünk lakni, honnan nyolc nap múlva kiutasítottak bennünket. Röviddel később, 1930-ban, pünkösdkor az istentisztelet után látogatást tettünk egy testvérnőnél, amikor gyűlölködéstől fellázított hatósági közegek megállítottak és a község-házára kísérték, ahol engem bevitték és elkezdtek ütlegetni. Ezt látva feleségem, felsikoltott: „Engedjenek be!“ Mikor beengedték, ő előlem állva, kezét védőleg szétártta. Az ütlegetőkhöz így szólt: „Ne bántások férjemet, inkább engem üssenek.“ Az egyik dühösködő puskatussal szájon is ütötte, mire a vér kicsordult szájából. Félrelétké, hogy engem ütlegethessenek. Szegény, ő újból és újból megpróbált előlem állni,

de mindannyiszor az előbbeni sorára jutott. Így kezdődött és folytatódott útunk.

Sokszor személyesen, máskor imáival kísért misszióúton, szeretetével, türelmével és kitartó hűségével.

Megbetegedése mélyen érintett. Nehéz volt tudni azt, hogy szenved, még nehezebb azt, hogy el kell válni egymástól.

Utolsó találkozásunk alkalmával ezt mondotta (szüleinél, Szuhakállóban feküdt): „Mindenkire szeretettel gondolok, mindenkinek megbocsátok. Veled sokat küzdöttem, szenvedtem e szent szolgálathatban, de szívsem tennem azt tovább is. Nagyon fáj itthagyni téged és a két kicsi gyermekemet, mindenkit, akiket szerettem, de az Úr hív és én megyek, hogy megpihenjek ott, ahol béke, sze-

retet és öröm vár reám. Te csak menj és végezd az Úrtól reád bízott munkát.“

Igy búcsúztunk el, abban a reményben, hogy a dicőségben újra egy halálával imádjuk Urunkat.

Ő elment ahhoz, akit nagyon szeretett. Utolsó perceiben is az Úr jelenlétében örvendezett, mert látta azt, akit epedve vágyott. — Majd pedig e szavakkal fejezte be küzdelmes földi életét: „Dicső királyom, Jézus!“

Én két kis gyermekemmel itt maradtam, de Jézus is velem van a vigasszal.

Legyen élettársam élete buzdítással telt példa még sok hívő lélek számára.

Imáitokat kéri:

Sárkány Győző és két kis gyermeke és az öregszülok is.

Lépések a Bárány nyomában.

Jel. 14, 4 b. — V. Mózes 33, 3.

A mi helyünk az Úr számolyánál van; a mi útunk a Bárány nyomában. Ha itt elfoglaljuk a helyünket, jó tanításban részesülünk s büszkébbek lehetünk Pálnál, aki Gamálieel lábainál ült tanul.

A Bárány nyomában megtanulunk szeretni. (János 13, 1.) Ő szeretett bennünket — önmagánál jobban; jobban, mint magunk magunkat. Természet szerint önmagát szereti az ember. Kötelességből felebarátunkat is szeretjük. Aldozatba kerül, de tudjuk szeretni úgy, mint önmagunkat? (Lukács 10, 27.) Krisztus szeretete másokat jobban szeret önmagánál. (I. János 3, 16.) Mi is elhatároztuk magunkat annak idején, hogy szeretni fogunk, szeretni akkor, ha a mi gondolatainkkal ellenkezik is a mi környezetünk, — de ígértünk csak ígért maradt. Elkezdtünk nagyon önzetlenül szeretni, — de nem szerettünk mindvégig. A szeretet az igazság legtökéletesebb formája; a szeretet: odaadás; szeret a halálig. — Hit: a mi lelki életünk kezdete, szeretet pedig a célja.

Megtanulunk itt *szolgálni* is.

(János 13.) Szolgálni csak az tud igazán, aki aláztos. Az aláztóság és a szolgálat testvérek egymással. Mindent, amivel rendelkezünk, azért ada Isten a mi birtoklásunkba, hogy azokkal szolgáljunk. Szolgálatunk két irányban is megnyilvánulhat. Szolgálhatunk *szavainkkal*. Jézusnak egyszer azt mondta Péter: „Urám, hová menjünk, az élet beszédei tenálad vannak!“ — Milyen a te beszéded, milyen a te szavad?... A szavak közt oly nagy a különbség. Háborúságot vagy békességet szolgálnak szavaid?... A mi szavaink lehetnek zúgolódók, pártütők, kritizáló, panaszkodó szavak, de ha ilyenek, mások megérik rajtuk a halott-szagot. — Könnyen megbírálhatjuk szavaink mivoltát, ha figyelembe vesszük azt, hogy azokból élet fakad-e, vagy pedig a halál ül meg a maga gyászos torát. Szolgálhatunk egy szent étellel, egy példás étellel is.

Hordozni is megtanulunk a Bárány nyomában. „Ő hordozta“ a mi terheinket. (Ézs. 53.) A Jelenések könyvében a 3. fejezet 12. versében a hűségesekről ezt mondja: „Aki győz, oszloppá te-

szem azt az én Istenemnek templomában." Az oszlop nem a dísz szolgálja elsősorban, hanem neki *hordoznia* kell az épület magassabb részeit. Neki lent kell maradnia az ő eredeti álláspontján: *lent a teher alatt*. Egyszer egy álmomáson, ahol vonatra szálltam, feltűnt — mint soha azelőtt — a kocsi egyik sarkán egy felirat, mely azt jelezte, hogy a kocsi hány ezer kgr. *horderóval* bír. Pillanatnyilag nem tudtam, miért ötlött ez szemembe, míglén a vonaton valaki durván nekem támadt. Ekkor hirtelen eszembe jutott a felirat s egy kérdés merült fel bennem: „Mennyi horderóval bírsz?” Igy őrzött meg az Úrnak kegyelme.

Megtanít a Bárány útja az *alázatosságra* is. Jézus azt mondja: „*En szívből alázatos vagyok.*” — Fogadjunk örömmel mindent, ami bennünk megaláz. Egy kegyelmi megnyilvánulástól fosztjuk meg önmagunkat, ha az ilyen megalázásokat kikerüljük. Az alázatosság az önmegsemmisítéssel egyenlő. (Fil. 2.) Amikor Jézus Jairus leányát feltámasztja, egy halott példát látunk az ő alázatosságáról. Amikor az édes-apa, amikor a hozzátartozók és a vendégek mind azt mondják, hogy „*már halott!*”, akkor Jézus azt mondja: „*Csak alszik!*” Ő nem akar feltűnést kelteni, ő egyszerűen minősíti az esetet. Hogyan teszünk mi? ... Ha valahol egy beteg a mi imáinkra felgyógyul, mondjuk el bizonyágunkat hűségesen; ne fesse senki súlyosabbra az esetet, a betegséget, mint amilyen az valóságban volt. Talán abból a *jószándékból*, hogy annál élesebben és jobban kitűnjék Istennek csodásan segítők munkája. Tanuljuk meg, hogy Isten elég dicsőséges és nem szorul rá, hogy mi az ő dicsőségét ilymódon szaporítsuk. Legyünk elég bátrak Isten köztünk munkáit csodáiról bizonyágot tenni, de legyünk elég alázatosak ahhoz, hogy mindenkor az esethez hűen tessük. (Fil. 2, 2—3.)

Németből szabadon átültette:

Forster.

Az utolsó idők és a vég.

Tudjuk, hogy sokan halgatásának fogják állítani ezeket sorokban foglalt igaz figyelmeztetéseket, de mi Noé példájára mégis felhívjuk a magyar népet a Krisztus és az apostolok evangéliumának figyelmes olvasására és a hitelenségéből való megtérésre és újjászületésre; mert kívánjuk, hogy népünk közül többen legyenek Isten országának örökösei. Mert aki újjá nem születik víz és Szentlélek által, az nem örö-

kölheti Isten országát. (Ján. 3, 5.)

Akik nem hisznek az evangéliumnak, azok Isten figyelmeztetésének nem hisznek, kiknek elméjüket megvakította e világ istene. (II. Kor. 4, 3—4.) Mi pedig teljes szívből hiszünk és figyelmeztetjük nemzetünket Krisztus és az apostolok szavaival: Mert az ég és föld elmúlnak, de Krisztus szavai örökké megmaradnak. (Máté 24, 35.) És az embernek Fia eljő az Atyának dicsőségével

Bor, bűn, halál.

A mi segedelünk jöjjön az Úrtól, aki teremtet, megtart és igazgat mindenekfelett! Ámen.

Példabeszédek 23. rész, 17—26.:

17. *Ne irigykedjék a te szíved a bűnösökre, hanem az Úr féltelmében légy egész napon.*
18. *Mert ennek bizonyos vége van, a te várakozásod meg nem csatalkozik.*
19. *Hallgass te, fiam engem, hogy tégy bölcs és jártasd ez úton szívedet.*
20. *Ne légy azok közül való, akik borral dözölnek, azok közül, akik hisz-sal dobóznak.*
21. *Mert a részeges és dobzódo szegény lesz és rongyokba öltöztet az aluvás.*
22. *Hallgassd a te atyádat, aki nemzett léged és meg ne utáld a te anyádat, mikor megvénhedik.*
23. *Szerezz igazságot és el ne adj bölcsességet és erkölcsöt és észességet.*
24. *Igen örül az igaznak atyja és a bölcsnek szülője annak vigadoz.*
25. *Vigadjon a te atyád és a te anyád és örvendezzen a te szüld.*
26. *Adjad, fiam, a te szívedet nékem és a te szemeid az én útaimat megőriz-zék.*

Kedves Testvéreim! Két dolog jut az eszembe. Az egyik egy sárguló akác, a másik egy elszenesedett gerenda. Az akác körül sok fa nőtt még viruló, zöld levelekkel, a szóbanforgó azonban csak sárgult, sárgult. A többi fejlődött, ez pedig satnyult. Egészséges volt különben, csak a talajból olyan anyagokat szívtott magába, melyek nem váltak egészségére.

Falusi házakat igen gyakran építenek úgy, hogy a gerenda a kéménybe esik. A kéményen kiáradó meleg, fel-felcsapó láng, kipattanó szikra addig izsaszlja

aztán, míg lassan egészen elszükösödik.

Ez a két kép jut eszembe most, hogy a bűn és a bor mérgezől akarok írni. Méreg sokféle van, de most csak két fajtat akarok megkülönböztetni: van lassan ölő és gyorsan ölő méreg. A bor mérge a lassan ölő mérgek közé tartozik.

Tudom, hogy fel kellett volna előbb tennem e kérdést: Méreg-e a bor?

Nem tartom azonban szükségesnek, hogy hosszas bizonyítgatásba kezdjek itt. Aki kételkedik, nézze végig a kórházakat, börtönöket, elmeegógyintézeteket, hallgassa meg az öngyilkosjelöltek halálsikollását, nézze meg a vérbaajos szülők gyermekeit, járja végig a toloncházakat, szegénybarakokat, tekintsen bele a válóperek aktaiba, nézzen bele a fővárosi megtébolyodott éjszakákba és bizonyos vagyok benne, hogy elmegy a kedve tagadni, miszerint a bor méreg. Lassan ölő méreg és ami még rettenetesebb, kivánatos és izletes méreg.

Nem úgy hat, mint a villámcsapás, hanem lassan, apródonként őrli fel az erőket. A sátn olyan, mint a vérszomszias tigris, mely gyönyörködik áldozata szörnyű kínjában.

Nem pusztítja el azonnal, hanem hatalmába veszi és meggyőrti.

Oh mennyi pokoli tűz, perzselő láng és pattogó szikra éri egy-egy ifjú életét, mire kifosztva, megbélyegezve, mint hülye a bolondok házába vagy mint élő halott, valamelyik kórággyra kerül.

Addig pedig, míg valaki szereti bűnét, nincs szabadulás. Áldott az az óra, amikor a bűnös megútálja a bűnét. Amikor már „*iszonyodik a gonosztól.*”

Lehet, hogy sokáig nem tud szabadulni megútált szerelme fojtó öleléstől; lehet, hogy az még rákényszeríti mérgező csókjait, de a lélek már kiszabadult a bűn ópiumának varázslatos

s a Szent angyalokkal és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. (Máté 16, 27; II. Kor. 5, 10.)

Mondjon a világ, amit akar, de mi a világot követjük, mert nekünk bizonyosságunk van a evangéliumból a jelek beteljesedésében. És ha tehetünk valakit a világotagság örvevé, azt örömmel tesszük. Azért eme sorokban rá akarunk mutatni az utolsó idők jeleire, melyeknek nagyobb része már beteljesedett, és most is teljesül.

álmából. A lélek felszerken és feltámad a halálból.

Boldog az ember, akit még égét, vagy már éget a bűn.

Ez azt jelenti, hogy öntudatánál van és szabadulni igyekszik.

Nincs rettenetesebb, mint mikor valaki tudja, hogy a bűn és a bor zsoldja a halál, mégis nemcsak cselekszi, hanem élvezetet is talál benne.

Mindennél világosabban bizonyítja ez, hogy balgatag szív megöletted.

Végül még annyit, hogy a bűn terjed. Nem elégzik meg az egyén megrontásával, hanem megrontja a családot, a közösséget, a társadalmat.

„Megbűntetem az alyák vétkét a fiaknak.” Ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind.

A Biblia adós feleségét és gyermekeit is eladta, hogy adósságát kifizethessek.

Bizonyára így is van ez. A családő, az édesanya bűne megrontja, pokollá teszi az egész család életét.

Intóztatós a bor mérge. Vízfejű gyermekek, züllött leányok, homlottságú emberek, bűnös szerelem elpusztított gyümölcsei tesznek bizonyosságot róla. De bizonyosságot tesz felébredt lelkiismereted is, ha egyszer a kereszt árnyékába állítod. Ő rettenetes a bűn; meg kellett halni Isten Fiának, hogy mérgefogát kitörje.

Ellene csak egy szérum használt: a Jézus vérével való beoltás. Ha bűnéid égetnek, jöjj a Jézus vére alá és ha megfáltat szerelmed undok ajánlatával üldöz is még, meg van írva, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minden bűntől.

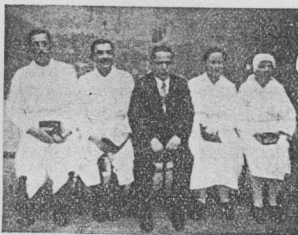
Kedves Testvéreim! Tudjátok? Sötét bűnéid a kegyelem által el vannak temetve! Adja a Mindenható, hogy úgy legyen! Ámen!

Borbély Gy.

Jelek a Krisztus eljövételéről.

(Máté 24, 3.)

Példát ad Jézus a figefáról, Máté 24, 32–33. verseiben, mikor rügyezik, tudjuk, a nyár közel van. Hasonlóan, mikor az evangéliumi jelek kezdenek beteljesedni, akkor a vég és a Krisztus megjelenése közel van! Ezen rész 3. versében megkérjük Jézust a tanítványok az ő eljövetele és a világ végének jeleiről. A 4–5 versekben figyelmezteti, hogy a hamis krisztusoknak és hamis prófétáknak ne higgyenek. De a 6–7. versben már a hadakozási jelt, a 8–9. versben a nyomor kezdetét és Krisztus igaz követőinek meggyűlöletését, a 10–12. v. a gyűlölet és bűnök s hamis próféták elszaporodását, a 13. v. a

BUDAPEST, 1936 JUNIUS 28.

hűségnek megmaradását, a 14. v. az evangélium hirdetését minden nép között igazolja. *Ezek után eljön a vég.* E jelek már beteljesedtek. Az evangélium több mint 1000 nyelven van hirdetve. A 15. v. a pusztító utálatosságról beszél, mely nem más, mint az isten-tagadás tana, mely a kommunizmusi eszmék hirdetésében jut kifejezésre. (Dániel 11, 31–32.) Ezen utálatosság felmagasztalja magát Isten felett. (I. Thess. 2, 4–8.) Ezek oly közel vannak, hogy csekély idő kell, hogy mind ez beteljesedést nyerjen. Tehát most még van csekély idő a hegyekre futni (Máté 24, 16.); eme hegyek Istennek gyülekezetei. (Ésaías 2, 3; 4, 4.) És aki már a felső házban lesz, ne szálljon alá (Máté 24, 17.), ez a mindenek felett való ház az Isten lelkének ajándékáért imádkozó hely. (Csel. 1, 13; Ésaías 2, 2.) Akik a mezőn

vannak (Máté 24, 18.), ezek a misszionáriusok stb. A 19. vers a terhes nők, a terhes egyházak. S a 20. versben a tél a hideg sziveket, a szomjat pedig az utolsó napot, a 7. ezer esztendő jelentheti, mert akkor már a meg nem tértek kizárattak az Isten országból (Máté 25, 10–12.), azért se télben, se szombaton ne legyen futások.

A Máté 4, 21–22. versek nem csupán a testi nyomorúságot jelentik, hanem a lelkit is, mert a Krisztus evangéliumát sokféle hamis örögi és emberi tudományokkal, a spiritizmus különféle szellemeivel még a választottakat is el akarják hitetni (23–26. v.), hogy ő náluk van a Krisztus, de ne higyj nekik. Mert a 27. v. vilámszerű jelenetet jósol, ez pedig valószínűleg az elragadtatása lesz az Úr igaz híveinek. (40–42. v.; I. Thess. 4, 16–17; I. Kor. 15, 51–52.) Ez egy pillanat alatt iörténik és nagy meglepetés és ijedség lesz a nép között. Ezek után a pusztulás száll a népre, a 7 csapás és a jelen időben készülő mérges gázok, a tűz, füst és a kénkö, e háromtól öletik meg az embereknek harmadrésze. (Jelenés 9, 18.) A 16. és a 19. rész a végpusztulást jelenti.

Minden figyelmes olvasó láthatja, hogy az itt felsorolt jeleknek nagy része már beteljesedett és teljesülőtélben van. Mindazáltal mutatunk még evangéliumi jeleket az utolsó idők s az Úr eljövételének napjáról. II. Péter 3, 3–11. verseiben rámutat az utolsó idők hitetlen, csúfolódó népeire. A 7–11. versekben a tűzáltali pusztulásra figyelmeztet. I. Thess. 5, 2–3. a béke! béke! hangoztatás idejét az Úr napjára, a hirtelen bekövetkezendő veszedelem idejére jelöli. II. Thess. 2, 3–9. az Úr eljövetele a hittől való elszakadás idejére jelöli. A kommun szakadt el teljesen Istentől, azt fogja eltörölni az Úr (8–9. v.), azért az ő világhatalmi uralkodása igen rövid lesz.

A Szentlélek nyilván mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől (I. Tim. 4, 1–4.), kik örögi tudományokra figyelnek, ezek azok, akik az

evangéliumból is, meg a hazug szellemek (az ördögök) által csalják meg a népet. A 2—3. versek a házasság tiltó és különféle testi eledeleket tiltó és mégis az evangéliumot is hirdető felekezetek az utolsó idöket igazolják. A II. Tim. 3, 1—5 az utolsó idök árthatmas, gonosz népeire mutat, kik az isteni szolgálatnak formáját mutatják, de annak erejét megtagadják (5. vers). Jakab 5, 1—3, a gazdagok veszedelmére mutat, kik cincset gyűjtenek az utolsó napra. Csel. 2, 17, az utolsó időre mutat, melyben Isten kioltja áldását minden hívőre, ki könyörög az Atyának ígéretéért. (Csel. 1, 4—5.) Ez idő már megkezdődött 1906-ban és még folytatódik, míg bekövetkezik a felragadtatás.

Kedves olvasó, már sok ígével bizonyítottuk, de különösen az Úr Jézus eme figyelmeztető szavaival (Máté 24, 42—44.): *Vigyázzatok és legyetek készen, mert nem tudjátok, mely órában jön el az embernek Fia!* A napot és órát senki sem tudhatja, de a 37—39. versekben a Noé napjaihoz hasonlítja. Evés-ivás és a lakmározások folyának, de különösen a hitelenség. Amint nem vették észre a közelgő veszedelmet az emberek a bárka építése idején, amelyért valószínűleg csúfolták is Noét, hogy hajót épít a szárazon, úgy gúnyolnak minket is (II. Péter 3, 3—7.), mivel mi a *hűzőöngre* mutatunk. Mert az Úr a tűz által hajtja végre ítéletét. (II. Thess. 1, 6—9; Máté 25, 41; Ésaías 65, 15—16.)

Kívánjuk és imádkozunk, hogy a kedves olvasó ne legyen engedetlen az evangéliumnak, hanem fogadja be ezen figyelmeztetéseket és higgyen. (Márk 16, 16; János 3, 18—19.) Álljon a Krisztus jobbjára még ma mindaz, aki olvassa eme sorokat és térjen meg. Mert aki hisz és megkeresztelkedik, csak az üdvözül, aki nem hisz elkárhozik. Olvasd, kedves lélek, e szent Igét és jöjj a megtérésre, mentsd meg lelkedet, mert az idő közel van. E. W. M.

MEGJELENT

TARI NÁNDOR életéről, megtéréséről, haláláról összeállított könyv. Mindenkit érdekel. Ára: 1.20 pengő.

Közelmúltból.

„Ördögüző“, „A pécsi vesszős ördögüzőknél“, „Elűzték Pécsről az ördögüző prófétát“ — és még több hasonló címmel pengellégeknek ki ok nélkül, ártatlanul pécsi testvéreinket a budapesti napilapok. Megdöbbenve kell feljegyelnünk ezekre a jelenségekre, amelyeket nem lehet műloknak minősíteni, mert a holt betűkön keresztül a gyűlölet lángjai csapoknak felénk.

Mit tegyünk? Jogos védelmet hiba várunk az illetékesektől, mert mi, akik meggyőződésünkért fanatikuskoknak vagyunk megbélyegezve, nem találunk megértő szívre és halló fülekre.

Ez tudva, mégsem titkolhatjuk fájó érzéseinket és sajtó sebeinket. Kötelességünknek tartjuk nyíltan megmondani, hogy mi nem azok közé tartozunk, akik a társadalomnak szűgyenlőftjai. Nem a mi közösségünkben kerülnek ki Budapest világváros bujdosó csavargói, félelmes útonállói, a villanylámpák sugárkévójében magukat kínálgató kéjnek.

Nem igaz, hogy korbácsveréssel üzzük ki az ördögöt egymásból, mint az egyesek a babonás és hiszékeny emberek megtevésztésére kitalálták. Babonás, gyermekies meséket, a reánk zúdított vádakat a középkor boszorkányégetés szörnyű világából kaparszták ki ellenségeink, az gondolva, hogy így megsemmisíthetők lesz e lelki mozaalom.

Mindez a rólunk terjesztett vád nem égeti arcunkat annyira, mint az a tudat, hogy protestáns, bibliai kereszténynek tömege közé beékelve kell szenvednünk a méltatlanul ért sérelmeket azoktól, akik közül talán többen naponkint forgatják a Biblia lapjait és imádkoznak térdeiken és mégis kezüket dörszölgetve, megelégedetten mondogatják mások jüle hallatára: *Ugy kell nekik!*

Nem baj! Még ezt is eltűrjük, mert boldogok azok, akik most sírnak, „de jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok.“ (Lukács 6, 25.)

Ugy vallásos lap ez év 8.

számából a következőket olvastam: „A kedves megemlítésék közé tartozik az is, midőn két kedves zalamegyei testvérnőnk is hozzánkjönni igyekeztek a vízkeresztsegre, azonban útközben tévedésbe vezették őket és egy másik csoportban, ahol ott tartották őket s midőn ott is keresztsegt volt, megkeresztelkedtek, majd másnap, midőn felismerték a téves házszámot, igyekeztek felkeresni a mi csoportunkat, ahova kezdetben indultak s midőn megtalálták az atyafiúi közösséget, a szövek örvendeztek az Úrra. A tagsági igazolványukat az illetékes közösgéghoz adták be, a kispesti anyaggyülekezethez.“

Igy ír rólunk egy hívő közösgé, akikert naponta imánk szál az Úrhoz, hogy önimádatuk omú barlangjából mentse ki őket az Úr, még mielött végleg rejűk szakadna.

Mennyi rossz hír terjed a hívőkrol, de mindez csak rágalom. Igazán? De hát amikor egymásról is bátrak vagy nyilatkozni a hívek: „Téves házszám.“ Ez már sokkal több, mint amennyit e forrásból elvárunk. Testvértelen, akárcsak a „félrevezetésről“ és „ottatrtásról“ szölo koholmány. A mi konferenciánkon az vett részt, aki akart. Nem annyi résztvevőt adott az Úr, hogy rábeszéléssel kellett volna valakit ottfognunk a magunk csoportjánál. Az igazság ellenkezőleg áll: Amott szedték rá és beszélték tele őket, mint ha nálunk nem jó helyen jártak volna.

Tessék. Mi pedig imádkozunk tovább értük: „Urunk, mentsd meg ezeket a javithatallan önfűjecket, akik beképzelik, hogy csak nekik sűt a nap, náluk az igazság, másutt „téves a házszám.“

Es ti, akik e „téves házszám“ alatt közel 3000 magyar pünködsdi képviselőben az igazság zászlóját lobogtatjátok, ne essetek kétségbe, nem Gedeon kis csapata tört reátok, bár kevesen vannak, ütök-verik az üres fazekakat, orrotok alá nyomják üszkös fályjúkat és azt mondják: „Gyertek ide, azok nem az Úrél!“ Most következik a jelszó: „Az Úrét és...“ és? ... És tessék elhinni, ez a jel-

szó sokat számít. Nem lenne lap, mely rágalmazna minket, nem lenne „féves házszám“, ha az „és“ után következő egyén akar-nokossága nem szülte volna meg.

Féltre az emberi erőlködésekkel
Legyen ez mindannyajomk jelszava:
„Az Úrért és az Ő Krisztusáért!“
Hallalujah!

Ismét a -pünkösdi atyafiságtól volt hangos a csendes Békés „Drága“ uccája. Hogyne lenne hangos, amikor nemcsak a környékbeli gyülekezetek tagjai nyomkodták az imeház udvarát körülvevő új kerítés * kilincsét, hanem még messze, távollevő Budapestről is megérkeztek azok, akik szeretnek a békési konferencián jelen lenni. Megmagyarázhatatlan érzések, mint a pókháló szálai, lenyűgözik az odatévedt lelki járdát vándort. Jól esik megpihenni a nindenkinek, aki csak eljött a konferenciára az Úr lábához. A Szentlélek indításából szóló testvérek beszédeire áldástóvárgó szívek nyitják meg fülüket. Mindenki sokat szeretne magába szívni az élet vízből, amely oly megáradtan folyik.

Egyik testvér a titkos imakamráról oly szépen beszél, szinte szeretnének otthon lenni meghitt, kicsi szobánk sarkában és beszélni a szívek Ismerőjével.

Szobakerül a büntől való megszabadulás, a test és a lélek egymáselleni titáni küzdelme. Olvasnak valamit „az elhült kávé“-ról is, ami annyira lekötötte mindenki figyelmét, hogy a mi ebédünk is majdnem kihült.

Sírnak, örülnek, énekelnek a testvérek, olyan itt minden összejövétel, mintha nem is ezen a földön élünk. Elfelejtették sokan, hogy a kukorica még nincs leterve, a szilva még a fán lóg és várja a szorgos kezek megjelenését, amelyek leszedik és üstökbe rakják. Itt most mindenki ráér két napig s nyugodtan hallgat.

Minden jónak vége szokott lenni. Így történt ez most is. Részben fájó szívvel, részben pedig örömmel vettünk búcsút egymástól abban a reményben, hogy nem ez volt az utolsó békési konferencia.
T o m i.

Alázatosság.

(Harmadik közlemény.)

.... A publikánus pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre felemelni, hanem melét verve mondá: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek.

Mondom néktek, hogy ez inkább ment haza igazolva, mint az a másik; mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.“ (Lukács 18, 13—14.)

Bizonyára mindenki üdvözülni szeretne. Jézus Urunk erre ezt ajánlja: alázzuk meg magunkat, legyünk alázatosak. Az ő mondja még: „Tanuljátok tőlem meg,

az Atya Isten dicsőségére.“ (Filip. 2, 5—11.)

Isten nem enged kibúvást az alázatosság alól annak, aki jót akar magának. Minél jobbat akar magának valaki, annál alázatosabbnak kell neki lenni. Jézus Urunk maga erre az élő példa előttünk, aki azt a felvilágosítást adja még hozzá: „Valaki megalázza magát, mint a kis gyermek, az a mennyországban a legnagyobb.“ (Máté 18, 4.)

Látjuk, hogy Isten előtt bárki is csak alázatosság által lehet kedves. Az Ige felvilágosít minket arról, hogy orcája előtt megállni nem lehet alázatosság nélkül, sőt annyira fontos előtte az alázatos-

SZOLNOK, SZEPTEMBER 13.

hogy én szelíd és szívből alázatos vagyok — és nyugalmat i-lál a lelketek.“ (Máté 11, 29.) Pál apostol által így szól az Ige: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt Krisztus Jé-zusban is. Ki bár Istennel egyenő volt, nem tekintette azt zsák-mánynak, hanem megüresítve magát, szolgai formát vett fel, emberré lett. És mint ember, megalázta magát, engedelmes lett mindhalálig; mégpedig a keresz-tának haláláig. — Annakokáért Isten is felmagasztalá őt és aján-dékoztá neki o'yan méltóságot, mely minden méltóság felett van. Hogy a Jézus névre minden térd meghajoljon; menyeeiké, földi-eké, földalattiaké. S minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus: Úr,

ság, hogy még a bűnös is meg-állhat előtte, ha alázatos. Ezt mu-tatja a publikánusról vett példá-zat is. „Isten a kevélyeknek ellen-áll, az alázatosoknak pedig ke-gyelmet ad.“ (Jakab 4, 6.) Ez azt jelenti, hogy lehetne valaki bár-milyen szent is, mégsem állhatna meg, ha onhitt volna, vagyis nem alázatos.

De kicsoda is mondhatja ma-gáról, hogy nem bűnös? — Az Ige azt mondja: „Aki tudna jót tenni és nem teszi, az bűnös.“ (Jakab 4, 17.) Többé-kevésbé mindnyájan benne vagyunk e-bben a bűnben. És mit szoktunk tenni avval, amit elvontunk a jó-cselekedettől? Olyasmít, ami go-nosz Isten előtt. Amit visszatar-toitunk testvérünkötől, azt saját

festünkre költjük, pedig az Ige azt mondja, hogy: „Aki ve a testnek, a testből arat veszedelmet.” (Gal. 6, 8.) Annak az árával, amivel jót tenni tartozunk, magunkat ékesítjük, hogy különbnek mutassuk magunkat, holott az Ige azt mondja: „Mindenkít különbnek tartatok magatoknál.” (Fil. 2, 3.) „A testnek bölcsessége ellensége Istennek, mert az Isten törvényének nem enged, mert nem is tud.” (Róma 8. rész, 7. vers.)

Lehetetlen tehát, hogy nem bűnös az, aki testben van. Pál apostol ezt így mondja: „... Én testi vagyok, bűn alá rekesztve, mert nem azt művelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem.” (Róma 8. 14—15.) Itt csak a kegyelem segít, ez pedig csak az alázatosnak jut.

Isten mindezt csakis azért rendelte így, hogy *kényszerítsen* mindenkit az alázatosságra. Mert az alázatosság az a szoros kapu, melynél lemarad a gonosz. Itt szakadunk el végleg a gonosztól. Ha átjutunk a szoros kapun, vagyis eljutottunk az alázatosságra, azért elszakadtunk a gonosztól is, és juttottunk Isten előtti kedves értelmességre. Isten ugyanis azt mondja: „Imé az Úrnak félelme a te bölcseséged és a te értelméd a gonosztól való elszakadás.” (Jób 28, 28.)

*

Jézus élete az alázatosság útja volt és éppen ezzel lett ő az Út, mely az Atyához vezet. Semmilyen más út nem vezet őhozzá. Semmilyen más úton-módon nem juthatunk a győzelemhez, mert csak ennek a végén van a Golgotha. Jézus nyomdokaiiban félelem nélkül érvük el a dicső célt. A názáreti Jézus nyájasan bíztat mindenkit: „Ne félj, csak higgy.” (Lukács 8, 50.) „Az én igám gyönyörűsége, az én teremh könynyű.” (Máté 11, 30.)

*

Az ember rendeltetése az, hogy szent legyen; olyan legyen, mint az Isten. (I. Mózes 1, 26. és III. Mózes 19, 1—2.) Jézus azért jött, hogy megmutassa nekünk az

Atyát, hogy olyanok legyünk, mint ő. Azt mondá: „Aki engem lát, látja az Atyát.” Jézus tökéletessége főként az ő teljes alázatossága volt, mellyel Istent mutatta meg, mert mondotta is, hogy mindent úgy tett és azt tett, amit az Atyánál látott. (János 8, 26., 28., 29.)

Látjuk, hogy aki Istenre hallgat, *kényszerítve* van arra, hogy olyan legyen, mint ő, tehát alázatos, azaz minden jócselekedetre tökéletesen felkészített. „A teljes Irás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, a fenytőkre, mely igazságban vagyon. Hogy *tökéletes* legyen az Isten embere, minden jócselekedetre tökéletesen felkészített.” (II. Tim. 3, 16—17.)

*

Látjuk, hogy bár Isten az alázatosságot nem parancsolja, hanem csak *ajánlja*, mégis ezzel szüntelen a sarkunkban van — mint olyasvalamivel, melynek hiányában a hitéletben semmire sem mehetünk. — Alázatosság nélkül csupán irástudók, farizeusok, hamis próféták lehetünk, akik közül egy sem üdvözl. Nincs kivétel. Nem lehet senki különb a Mestérnél, mert ha Jézus is csak az alázatossága folytán magasztaltatott fel: — ki volna olyan értelmelen, hogy alázatosság hijján merne üdvöt remélni?

Jézus mondá: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképen sem mentek bé az Istennek országába.” (Máté 18, 3.) (id. G.)

FONTOS CIMEK:

Há levelet írsz: Tomi József, Budapest, VII., Aréna-út 68., IV. emelet 7. Telefon: 1—382—81.

Pénzküldemények, akár az Otthon, a Központi Pénztár, vagy az Apostoli Hit részére: *Sebestyén István, Pestszenterzsébet, Almosutca 62.*

Természetbeni adományok pedig: *Deák József, Tápiószőlő, Pest megye.*

Bizonyságrétekek

Az Úr csodálatosan őriz az övét.

Egy vasárnap istentisztelet után hazafelé igyekezve, lélekben elmerülve, még ott csengtek fülemben a prédikációban elhangzott intő szavak, midőn egy utcake reszteszedsnél hangos kacagásra lettem figyelmes. Egy fiatal pár jött velem szembe. A következő percben azonban már mind a ketten az éppen beforduló villamos kerekéi alá kerültek. Én is e villamos elé jutva, egy csodálatos élménynek lettem tapasztalója. Éreztem, hogy egy áldott kéz megfogott és szinte elrántott a gyilkos kerekék elől s csak ruhámat érintette a kocsis. Ezért nem tudok elég hálát adni az én édes Megváltómnak, hogy ily csodásan megmentett. Az ő keze volt az, legyen érte dicsőítve szent nevel!

Meleg Józsefné Budapest.

„Vallástétel.”

Kedves Testvéreim! Elmulaszt-hatalannak látom bizonyságot tenni Uramnak hozzám való nagy szeretetéről.

A legutóbbi karácsony óta járok a gyülekezetbe. E sorok írása előtt két héttel súlyos betegségben szenvedtem. Nagy nyílalásaim voltak és a torkom bedagadt annyira, hogy beszélni is képtelen voltam. Az itteni testvérek imádkoztak érletem mindaddig, míg megnyílt a torkom. Én csak sóhajgatásokkal tudtam az Úrhoz emelkedni, de tiszta szívből és teljes lelkeimmel tettem ezt; kértem a drága Megváltó kezének balzsamos érintését.

Hallelujah! Meghallgatott az Úr hívó testvéreimmel együtt.

Es én teljes lelkeimből hűséges gyermeke akarok maradni...

Es csodahatalmát örökké hirdetni...

Imádkoztatok velem, mert a Szentlélek keresztségéért esengen. Küldje e kegyelmét részemre is az Úr.

Az Úrnak áldása reátok!

Bottó Jánosné, Okány.

Missziói hírek

Budapesten június hó 28-án 6 lélek a Bárány véreben fehérre mosott ruhában sorakozott a Jordán partján. Mindnyájunk szíve örömmel telt meg a hátor hitvallók szemlélésekor, amint egymásik örömkönnyei mögött sejtettük a nagy lelki harcot.

A keresztek között volt egy kedves fiatal leánya is, akinek szívébe csodálatos módon hintette el a nagy Magvető az ő igéit. Máról holnapra szakadt el e kedves fiatal testvérnő a világtól, magukra hagyva régi barátinót, völégényét és eljegyzte magát Jézussal, a leghűségesebb völégénnyel, akinek oldalán e földi életben talán sok nyomorúságot kell szenvednie. A hűségesek jutalma azonban nem marad el, mert az eltűrt szenvedéseikért egykor örökké tartó boldogsággal veszi körül menyasszonyát a mennyei völégény. T—i.

Dicsőség az Úrnak!

Epedő lélekkel vártam az elmult augusztus 20-iki konferenciát, hogy azon ott! megjelent testvéreimmel egyénhény boldog óráit tölthessek az Úr lábainál. Az örög azonban akadályt gördített útamba. Egy régi betegségem újult meg 19-én, annyira, hogy csak botra támaszkodva tudtam egyénhény lépést tenni roskadozó lábaimon. A konferencia napján súlyos fájdalmak éltém át. Fájdalmam kettős volt, az egyik a testi, a másik a lelki. Az utóbbit nehezebb volt szenvedni, mert hō vágyam lett volna közzötöttek örövendezni. Efelett való keserűségben kezembem egy bottal, bevánszorogtam a házamnál levő imahelyiségbe, hogy enyhülést keressek az én drága Uramtól. Térdeimre rogyva, könnyek között kiáltottam Jézushoz, ki könnyőrülve rajtam, mennyei erővel vett körül és én egy órai vele való időzés után felkeltem térdeimről, a botot az imaházban hagytam és teljesen meggyógyulva, örömjöngvja dicsőítettem az én Uramat. Amit a konferencia nélkülözésével veszítettem, az Úr ez úton csodásan kárpótolta. Aldott legyen a mi drága Jézusunk örökké.

Halszik István, Künszentmiklós.

Örömap Szolnokon. F. évi szeptember hó 13-án megörvendeztetelt szerető Istenünk azáltal, hogy 6 kedves lelket szözlött ki e világból, akik nem szégyeltek Jézust megvallani, örömtől és boldogságtól ragyogó arccal követték őt a hullámárbá.

A keresztesli szertartást Nagy Ferenc békési prédikátor testvér végezte és hirdette az alkalmi igéket (Kolossé 3, 3.). 6 órákor az Úr asztalához járultunk és utána szépszámú hallgatóság előtt Nagy testvér Jer. 2, 12—13. versei alapján szólt, kiemelve, hogy az emberség ma is repedezett kutakból akar meríteni (külsőleges, vallási szertartások, külsőleges ima, tempombajárás, szombatnap ünneplése, hús nem evés stb., ezek mind repedezett kutak), azonban családós éri őket, mert előbb-utóbb rájönnek, hogy vödrüket üresen húzták fel. Az igazi kút mély, tartalmas, mely telve van élet vízével s ez az Úr Jézus Krisztus; és akik nem akarnak szomjúhozni, ebből kell merleniök és nem éri őket családós. Majd alulírott testvér Példabeszédek 23, 26. verse alapján az új tagok figyelmét hívta fel, hogy Istennek nem tesziük még eleget akkor, amikor víz vagy Szent Lélek kereszteségen részesülünk, hanem azután egész szívünkre, vagyonunkra, időnkre szükése van neki. Kötelezettségeink vannak Istennel szemben. (Márk 5, 19.) Az építő munkából minden hívőnek ki kell venni részét.

Isten áldása legyen a munkán.

Györi Endre.

A várpalotai gyülekezet kicsiny táborára mozgalmas nap virradt szeptember 13-án. Testvéreink szívélyes meghívására utazunk le feleségemmel és Sebestyén testvérrrel a rég nem látott lelki testvéreink körébe. Elutazásunk előtt nem sejtettük, mennyi munka vár reánk; ezt csak akkor láttuk, amikor a délelőtti istentisztelet megkezdése előtt tudomásul adták, hogy menyegző, kereszteselés és temetés is lesz.

Az istentiszteletet a völégény szülei háznál az udvaron es alkalomra készített sátor alatt Sebestyén testvér tartotta. Mind többen és többen gyülekeztek komoly érdeklődők és kíváncsi hallgatók az udvaron. Amikor pedig Varsányi Ferenc völégény és Szabó Julianna menyasszony testvérek a polgári házasságkötésről megérkeztek, az udvar teljesen benépesedett.

Az ifjú párhoz alulírott szólt a Szentírásból vett igék alapján. Nagy figye-

lemmel hallgatták a megjelentek a házasság komolyságáról szóló szavakat és nyugodtan kitarítottak az ifjú pár felett mondott áldást kérő ima elhangzásáig.

Délután 3 órákor a községtől elég távol levő patakhoz gyülekezünk kocsin, kerékpáron, gyalog, ki ahogy tudott. A kíváncsiak egész serege mind karaván kigyózzott a kitünő beton-országu-ton.

A pataknál már az előre sietett kíváncsiak és az ösküli testvérek vártak reánk. Gyönyörű napsütésben gyülekeztünk a sebesfolyású patak mindkét partján. Az ösküli énekkar éneke hívogatólag csengett s akik csak hallották, jöttek is megnézni, mi történik itt.

Varga István testvér, az ösküli gyülekezet missziómunkása, megterésre felhívó beszéde után a keresztesli szertartás elvégzése következett. Két testvérnőt, mint a várpalotai gyülekezet tagjait keresztelte meg Sebestyén testvér.

Az istentisztelet után gyorsan elbúcsúztunk ösküli testvéreinktől, akik hazáig, mi pedig vissza Várpalotára siettünk, hogy az öt órára kitűzött gyászistentiszteleten pontosan megjelenhesünk.

Varga Imre, a várpalotai gyülekezet vezetője kilencónapos kis fiának koporsója körül gyülekezett több mint 500 főnyi tömeg. A lemenő nap arany sugarai, melyek beforakodtak között, mint ha a válás, szomorú búcsúzkodás fájdó érzéseit szeretnék volna tovaűzni, de egyben figyelmeztetni az élet gyors elmúlására is.

Tomí testvér Jób 7, 9—10. és a Zsolt. 73, 25—26. alapján tartott beszéde után hosszú és széles sorban megindult a gyászmenet a temető felé. A nap utolsó sugarai már régen eltűntek a láthatár mögött és felragyogtak az éj piciny lámpácskái, a csillagok az égen, amikor elhagytuk a dombtetőn frissen hantolt sírt.

Mielőtt végleg elbúcsúztunk volna testvéreinktől, a késő esti órákban öszszeszejtöttük a gyülekezetben és letelepedtünk a Mester lábainál. Ez alkalommal magunkhoz vettük a megtört kenyert és a bort, hogy méltóképen hirdethessük az Úrnak halálát és visszajövetelét.

T.

Kisbácsa. Szeptember 13-án 5 kedves, fehérruhás idős nő állt a Kisduna partján, hogy bizonyoságot tegyen Megmentőjéről, Jézus Krisztusról, Aki nem változott meg, hanem ma is vele van az Ót kereső bűnösökkel.

Kellemetlen idő mutatkozott. Az egy-

433431

Nehéz órák — boldog remények.

Uram, én Királyom, drága jó Mesterem,
Megtépett lelkemet Tehozzád emelem.
Végtelen kegyeddel, amely őriz engem
Az élet tenerén, oh, tartsd még a lelkem!

Elfáradtam Uram az útnak felében,
Mélyre buzgón léptem üdvöm reményében.
Úgy indultam útnak: hű katonád leszek;
Szent zászlód nyomában győzedelmet veszek.

De az útban rablók törtek kincseimre,
Hogy lelkem reményét benned elvesztse.
Összetört szárnyakkal vergődöm a porban;
Ó Uram, Krisztusom, ne hagyj e nyomorban!

Ints csendre lelkemnek bőszült háborgását,
Vidd mélyre éltemet, lelkem tisztaságát.
Törjön fel szívemben az első tűz lángja,
Amelyet elvesztett sok „nagyhit“ tolmácsa.

szereű hívők imájára azonban a vízhez való indulás pillanatában kiderült és reánk hullott a nyárévi napsugárözön, ami a levegőt percek alatt felmelegítette.

Elteküszült a kis ügyes sátor is és az útközbeni hívás eredményeképpen hamarosan nagy tömeg jött össze részben kíváncsiságból, vagy szórakozás szempontjából, de amire alig mertünk számítani, ismerve az ottani népet, elég illedelmesen hallgattak és néztek végig mindent, eltekintve néhány neveletlen kamasz vihógasától.

Igét először alulírott szolt Gal. 6. 14. alapján, esetelevé Isten hívását, a kereszt árnyékában nyert erőforrás táplál, boldogító ténykedését életünk minden körülményei között. Ez a mi dicsőkedésünk.

A bemerített Tolnai Gábor körzeti és helyi prédikátor tv. végezte.

Utána Németh J. gyórfújfalui tv. szolt az előbbeni textus nyomán, majd Tolnai Gábor. tv. Máté 3, 1—14. alapján hirdette a megtérésre hívó igéket.

Este Úrvaesora volt, amely alkalommal Tolnai tv. szolgált. Sipos I. móriscidai tv. Zsidók 1, 1. felolvasásával a Szerelmes Fiúról beszélt, akit az Idők Végén küldött el hozzánk az Isten.

Isten áldja meg új testvéreinket és az egész kisbicsái csoportot, akiknek azóta nem szabad összejönnök, legyen lelki erejük megharcolni a nemes harcot.

Siroki István.

Sarkad. Áldásteljes órákat töltött együtt a sarkadi kis gyülekezet szeptember 19-én, amikor Kis Károly és Gaj-

dács Ilonka testvéreink kötöttek frigyét az Úr és népe előtt. Ez alkalommal közöltünk időzött Bernhardt tv. Kispesztéről, ki a Jelenések könyve 19. 9. alapján beszélt egy fenséges menyegzőről, amely abban különbözik e földön rendezett menyegzőtől, hogy itt e földön a völgyein és menyasszony útja az egybekelés után a küzdelem és a létharc útjává lesz, míg a mennyei „Völgyén“ menyasszonyává vonul. Utána Nagy Ferenc, a békési gyülekezet prédikátora nyújtott bőséges és értékes tanácsokat az ifjú párnak Kolossé 3, 13—17. versei szerint. Istenünk áldja meg az elhangzott igéket és az új párt, hogy élhessenek az Úr dicsőségére.

Sajti Ferenc.

Körzeti konferencia Békésen. Mindig jó volt még a békési konferencia, de most — most is jó volt! A kép évről-évre ugyanaz: számalatós ház előtt egy vídám társaság. De mégsem ugyanaz, mert mindig jelennek meg rajta új arcok, nem kevésbé vídámak, — ök azóta csatlakoztak a boldog sereghez és akárcsak mi, örömtől repeső szívvel hallgatták a békési énekkar új himnuszait:

„Jézus a legjobb Vezér...

Gyáda hát ne légy s ne félj.

Győznék kell, ha Jézus a király!”

Nagy testvér megint beszámolt és megint bocsánatot is kért, mert keveset látogatta a vidéki állomásokat. Micsoda egyhangúság! De mégsem. Kellemes változat van benne. Most már több missziói állomás megjelent képviselőjétől kellett bocsánatot kérnie. Ugye már

Oh, látod a vágyat szívemnek legmélyén,
Ez fűzött Tehozzád. S hogy boldog legyek én,
Lábadhoz teszem le a pislogó mécsét
És megtört nádszálat. Ne vess neki véget!

Emelj Kösziklára, hol vihar ha tép is,
Jó avagy balsorsban Veled vagyok mégis.
Ha elült a vihar, lépj Te hajómba,
Hogy bizton eljussak a dicsőült partra.

Amíg hordoznom kell a magam keresztjét,
Adj türelmet hozzá. Élvezzem erejét
Benned rejtett élttem erőforrásának:
Az áldott Szentlélek vigasztalásának.

Előttem áll még egy nehéz földi pálya,
Hosszú lesz, vagy rövid? Ki tudja, ki látja?
De Te tudod, Uram, mint vágyom utánad,
Futásom végével hadd lakhassam Nátad!

Békécsaba.

PRIBOJSZKI MIHÁLYNE.

ez is valami. És ennek a gyulaiak örülnek legjobban.

Esett. Békésen mindig esik? Pedig most jóval előbb voltunk ott, mint tavaly. Akkor az év végefelé. Most szeptember 7—8-ig.

Megjöttek a csizmák és sáros cipők boldog tulajdonosaikkal együtt. Befutottak a két- és négykerekű járművek is, gazdag zsákmányt hozva magukkal: örvendező hívőket.

De az Úr szolt és mi elhallgattunk. Két, egész nap szolt, mi pedig figyeltünk. Első nap délelőttjét Nagy tv. beszámolója és igehirdetése kötötte le, melyet Zsolt 118, 14-ből merített és a kétnapos együttélt tartamára vonatkoztatott. „Ez a nap az, amit az Úr adott; örvendezünk és vigadozunk ezen.“

Délután Kalincsák tv. Máté 6, 5—8. alapján az imádkozásról tartott tanítást, amelyhez többen hasznos hozzászólásokat fűztek. De mindez egy irányba terelte gondolatainkat és szívünk vágyát: „Isten jelenlétében imádkozni és élni.“

Este Tomi és Siroki testvérek evangélicizáló előadásokat tartottak; előbbi Márk 9, 8., utóbbi Máté 12, 42 nyomán. Közben az ifjúság énekei, versei, zenéje vidámította szívünket.

Másnap délelőtt Bernhardt tv. a büntölt való megszabadulás kérdését és kérését János 8, 36. felolvasása után igyekezett fejtegetni, illetve eloszlítani. Mindenki jólesően hallgatta az Úr dorgáló szavait, mert erre mulaszhatatlannak szükségünk volt. Még Siroki tv. „Az elhült kávé“ c. olvasmányt olvasta fel

1984. 4. 22

a konferenciának, melyből is sokat épültünk.

Délután ugyancsak utóbbi Róma 7. 27. alapján tartott előadást a test és lélek irtóztosa egymás elleni küzdelmeiről, mely — sajnos — sokszor a test győzelmét hozza. De az, aki feltekint a felemelt Jézusra, diadalmat vesz. Utána egy testvér zokogó imájával egybefolyt az egész gyülekezet zokogása és feltörő fohása: „Oh Urunk, tarts meg minket kegyelmedben!”

Még néhány kérdés boncolgatása, majd fényképfelvétel következett.

Az estén ismét Tomi I. v. mondotta a búcsuprédikációt (Zsidók 11, 1—6): „Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.” Mészáros és Siroki testvérek szóllárokat

Budafok: 1936 július 14. E napon és e helyen Fekete Andrásné Kispésti testvérünk kihűlt tetemét helyeztük sírba. Kiválóan hűséges és alázatos lagja, támogatója volt nyolc éven át gyülekezetünknek. Nem ismert távolságot, kelemetlen időt, nem rendfelfűtött meg az elmúlt nehéz esztendők próbahullámai. Mindig boldogon sieletti a gyülekezetbe, hogy másfélórai villamosutazás után letelepedhetett a Jézus Mester lábához — tanulni. Tanulni türelmet, hűséget, jószívűséget, amelyekben amúgy is gazdag volt.

Családjá javarészt nyílt ellensége volt hívő életének, mégis, nem színt meg őket szeretni és gondviselni. Amellett, hogy férje állásban volt, eljárt az ő

alatt kiálltotta: „Uram Jézus, örömmel megyek hozzád!” De szomorúan nézett visszamaradt családjára: „Vajjon lesz-e találkozásunk a mennyben?”

„Az igaznak emlékezete áldott.” Áldottak legyenek azok is, akik utolsó napjai kínos gyötrelmei között kiváló szeretettel ápolták.

Siroki István.

Szuhakálló. 1936 szeptember 22. Sok könny hullott e napon egy koporsóra, Sárkány Gyózó testvér nejének koporsójára. Gyermekek, szerető szívű férj, ösztörtör szülők, hívő testvérek, rokonok zokogó sírása töltötte be a népes udvart és házat. Szemeink könnyárban fürödtek a két édes gyermek láttára, akik „drága anyukájuk” felett siránkoztak.

KÉP A BÉKÉSI KONFERENCIÁZÓKRÓL.

mondottak fel. Ifjúsági működés: ének, szavalat gazdag tárgysorozata, búcsúzás és meghívások peregetek le jelenlétünkben.

De jaj! — megínt sieltünk haza, mert Nikoloff testvért vártuk estére vendégül;

... mert elállt az eső és várt a mezei feladat;

... mert otthon vártak a gyermekek;

... mert e földön nincs állandó lakásunk még a gyülekezetben sem. Milyen jó lesz a menny ölen, ott örökké zeng a konferenciái himnusz:

„Jézus a legjobb Vezér.”

Az Úr áldja meg a békésieket, hogy kedves vendéglátásuk megnyilatkozásait többször gyakorolhassák; a gyülekezet és körzet háztorát, Nagy Ferenc testvért is, hogy jövő konferenciánkon még több miszióállomás kiküldöttjétől kelljen bocsánatot kérnie. (Kispésti.)

kedvenc helyére, a mosóteknők mellé családjáért, de kivált Jézusért — mosni. Minden igaz hívő szerette.

Igy ha messze is volt, amennyiben halálos óráiban egyik szerető rokon és kispésti hívő család Budafok város területéhez tartozó házában szenvedett (óriási szenvedései voltak hónapokon keresztül) és ott halt meg; sokan eljöttek a temetésére, úgy hívők, mint ismerősök és rokonok, illetve családtagok.

Énekarunk is közreműködött e gyaóst és szabadalást jellemző együttlétén. A hitetlenek szomorkodtak, a hívők viszont bízza néztek fel az égére: „Lesz viszontlátás!”

Az alkalmi igéket alulírott a 16. szoltár értelmében hirdette, miközben reámutatott az elhunyt hívő életének törekvéseire, szenvedésbeni kitartó türelmére és halálos óráiban való dicsőséges megvilágosodására, melynek hatása

Halottunk nem közönséges körülmények között került a szemfedél alá. Fialtal fizikumát hat éves fárasztó misziói munkával járó sok nélkülözés, üldözés és fájdalom megtámadta és amit hinni sem akart, egy napon súlyos tüdőbajjal ágybadöntötte. Ez vitte az alig 24 éves nőt sírba.

Koporsójánál ott álltak azok is, akik élő bizonyosságai szenvedéseinek és gyümölcsöző lelki életének. Még füleikben csengtek buzdító szavai, tanításai...

A temetési istentisztelet délután 4 órakor kezdődött meg. A miskolci gyülekezet kis énekkara alkalmi énekekkel szolgált az elhunyt emlékének, vagyis a megjelent nagyszámú hallgatóság figyelemzetésére. Alulírott Esaiás 40, 1. alapján vigasztalni próbálta a szomorú szívű hozzátartozókat, különösen a férjet, aki jelenleg Csepelen kezdett új miszióállomás irányítását vette át és nagy hiányát kell látnia hűséges élettársá-

435 493

nak, a két kis gyermek, Sárika és Gyözöke nevelésében is.

Sárkány Ernő tv., a gyászoló férj bátyja, a miskolci gyűl. vezetője is szolt néhány bátorító és figyelmeztető szót János 16, 8—18. alapján.

Mikorra a sírt elföldelték, beesteledt. Enekünk messze csegett a csendes faluska határában:

*Hogyha este fent az égen
ragyognak a csillagok,*

*Ógy van, mintha jobb világba
hívnának az angyalok*

Ekkor szárnyra kel a vágyam

és a menny felé repül,

*Az Atyához, ki szememről minden
könnyet letöröl.*

A frissen hantolt sír felett egy özvegyen maradt férj és két kicsiny árva szemében kigyulladt a remény csillaga...

Hazafelé Gyözöke megszólalt: „Majd ha az angyal trombitál, feltámad Anyukám...”

Stroki I.

Nikoloff Miklós testvér, a danzigi misszióiskola tanára, Bulgáriából jövet Budapesten tartózkodott szeptember hó 9-16l 11-ig. Testvérünk ezelőtt hét évvel járt közöttünk és azóta alakult budapesti, érsebbeli és a régi kispesti gyülekezetekét kereste fel. Evangéliázó istentiszteletein minden alkalommal nagy számban jelentek meg a környékbeli testvérek.

Az Otthon ügye.

Üdvös, hasznos, komoly téma, Testvérem, figyelj a szómra. Múltik a nyár, közelg a tél, Munkálkodtál? Áldást nyertél! Te! Ki örömmel tekinthet Vissza, el a szép nyár felett, Te is, ki redős homlokkal, Mogyorq szótalansággoddal, Gondolj az elmúlt időkre, Magaddal jól számoltál-e?

Gondold még, ki kapni szeretsz, Isten áldást ad s elvehet.

Mit tett szíved, elméd, kezéd? Testvéredért, aki szenved!

Imádkozol, áldásokért?

Ajkad fohászra mindig kér.

Nem jól van ez! Itten baj van!

Nincsen rend a lelki házbán.

Gonosz lakó került bele,

Kapzsi, fősvény, irigy lelke.

Visszal Visszal! A kezdethez!

Ne fondorkodj, győzelmed lesz.

Ne látolgass hamis szíved,

Tedd a fontra, bátran, híven.

*Amit néked Isten adott,
Vond le a te vetőmagod.
Családotnak az élelmet
Jószágodnak eleségét.*

*Nyisd ki szíved, szemed, kezéd,
Lásd! Így jut a szegényeknek.*

*Nemcsak rád gondol az Isten,
Övé e világ minden.*

*Ha tőle kérsz, készséggel ad,
Te is tedd meg szent parancsát.*

*Nem feledkezik senkiről,
Özvegy-, árva-, szegény-ügyről.*

*Jól ismeri a kamarátat,
Szívedben lakozó vágyat.*

*Legkedvesebb cselekedet,
Ha az utolsóból teszed.*

*Gondolj az elaggottakra,
Munkaképtelen karokra.*

Nem messze von Süly tehozad?

Egyszer-egyszer látogass át.

Ha messze vagy? Nem tesz sem-

Hívd együtté testvéreid. [mit!]

Ót, tizkiló, egypár fillér,

Mindig kerül a hívnél.

Gyűjtsd az oltárra testvérem

Pénzben, avagy természetben.

*Gondolj arra, egykor te is
Élvezed a gyümölcsöt.*

Akár itt lenn, vagy a mennyben,

Igy kapsz részt az örökségben.

Tárd ki szíved, jó kedved tedd,

Megdád Isten! Meglásd! Higgyed!

Nem lett rövidebb szent karja,

Ó árvak s özvegyek Atyja;

Élő szava mondja: Néktek

Százszorosán megfizetek!

Fejed töröd? Miként tegyed?

Mondtain! Ott a gyülekezet!

Sokba kerül Sülybe vinni?

Vasut, posta elintézi.

Ne aggodjál, kedves testvér,

Hogy messze vagy és sokat kér.

Amit a szeretet adott,

Tegyed pénzzé s végy egy lapot.

Sebestyén bácsi címére.

Nem kerül, csak pár fillérbe.

Mi itt Pesten elvégeztük,

Bár gyengébb zsákunk van né-

lkünk,

Papiros az, node nem baj.

Egypár pengő elfér abban.

Kispest, Pestszenterzsébetről,

Testvéreim! Munkára jöjj!

Nyisd meg szíved, elméd, kezéd,

Isten oltárára tegyed.

Országszerte szívleljétek,

Tettre! Pünkösdi testvérek!

Vita a szeretetotthonról.

Hívek: Hogy vagytok?

Aggok: Szaporodunk.

Sebestyén bácsi: Van még pénzeket?

Gondnok: Azzal nem dicsekedhetünk.

Sebestyén bácsi: Szeptemberben alig jött valami.

Gondnok: Pedig itt a tél, tüze-lők sincsen.

Sebestyén bácsi: Konyhát kellene építeni, de miből, így is tartozik az Otthon pénztára 220.— pengővel.

Aggok: Majd imádkozunk és az Úr kirendeli.

Sebestyén bácsi: Tudjátok azt, hogy Zöldfai atyafi visszajön az Otthonba?

Aggok: Igazán?

Sebestyén bácsi: Söt valószínűleg Tápicszentmártonból és Daruvárról is bejön valaki.

Aggok: Nem baj. Az Úr velünk lesz és megsegít.

Szerkesztő: Hát az amerikai atyafiak most nem küldöttek semmit? (Azóta igen.)

Sebestyén bácsi: Nem, nem.

Szerkesztő: Ejnye, ejnye, hogy lehet az? Elfelejtették? Jó lenne a testvériséget az egész országban ismét felhívni „Otthon-napok” tartására. Terményben és -pénzben igyekezzenek enyhíteni a téli gondokat.

Sebestyén bácsi: Nagyon jó lesz.

Szerkesztő: Ez a vita közhírré tétetik!

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Allamokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 čk., Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok a 21.100-s csekszámlára, vagy Sebestyén István testvér címén, Pestszenterzsébet, Almos-utca 62. küldendők.

Felélős szerkesztő: **Stroki István.**

Felélős kiadó: **Toml József.**

Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.

Budapest, VII., Aréna-út 68., IV. em. 7.

40736 Bethánia-nyomda,

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Felélős: Horváth János.

436 434